

— То було як-раз у четвер по Йордані. Я вертав з міста з торгу по-за ріку. Якось забавився в місті і мої сусіди поїхали всі. До Карлович то я присівся з якимсь чоловіком, а з-відти треба було йти пішки. Хоч завируха була страшна, бо вітер такий віяв, що з ніг валив, і дощем кидав, але було місячно і видно було дорогу. Я присівся проти пишнівського Закутя за рікою під корчем, щоби трохи спочити. Вітер віяв до мене просто з села. Я чув кождий шелест в Закутю, кожде слово, що хто говорив. Від Закутя надігнала якась жінка пару коней, вела їх за поводи і несла на коромеслах коновки. Я її добре видів, бо саме місяць вийшов з по-за хмари і освітив її цілу. Була одягнена по шляхотски. Як уже була недалеко ріки, надбіг за нею якийсь шляхтич — хлоп великий і ще не старий. Жінка обернулася до него з острахом:

— Як ти мене, Дмитре, настрашив! — каже она, — так ти скоро надлетів...

— Чого-ж мене страхашся? або я вовк, чи що? — каже чоловік. — Поможу тобі води начерпати...

Так ішли мовчки аж над беріг. Тут станули. Чоловік каже:

— Ну, веди коні! чого стала?

— Та тут нема приступу, — каже жінка, — поведу там дальше.

— Тут веди! тут! — закричав чоловік, та так скажено, що я собі гадав що він здурів.

В тім місци був беріг стрімкий і не можна було ніяк коней провести; кінь би сам тут не поліз. Чоловік той хопив жінку в півперек з заду:

— Тепер тобі остатна година вибила, ти, почваро! сьвіт ти мені завязала...

Я онімів з переляку. Жінка стала боронити ся, але де там? Хлописко, сильний як медвідь, держав її проти себе як в кліщах. Жінка стала просити ся:

— Ой Дмитрися! не губи мене, не губи! Буду тебе слухати, як пес свого пана, лиш не губи мене без сьвятої сповіді!.. Та що-ж я тобі завинила?... Дмитре! змилосоуди ся наді мною! Боже мій, Боже! ой ратуйте, хто в Бога вірить...